

for at fremkalde fjendtlige Forholdsregler osv., skal straffes, men det følger af de foregaaende Paragrapher, at den, der søger at vække Oprør, ligeledes skal straffes, og vi behøve derfor ikke nogen Bestemmelse i saa Henseende. Hvad der er det Giendommelige ved § 73, er netop Begyndelsen, at ogsaa den kan straffes, som offentlig i Tale eller Skrift overhovedet udtaler sig for fjendtlige Forholdsregler, og Meningen dermed er, at man vil ramme Noget, der ikke kan siges directe at gaae ud paa at fremkalde enten Oprør eller fjendtlige Forholdsregler fra en fremmed Regjerings Side, men som dog er stiftet til at fremkalde en oprørsk Stemning i Landet, der kan virke uheldigt, navnlig for det Tilfælde, at der skulde blive fremkaldt Oprør eller fjendtlige Foranstaltninger fra en fremmed Regjerings Side. Netop derfor er det aldeles nødvendigt at fastholde, hvad der er det Begrebsmæssige i hele Bestemmelsen, at den Tale eller det Skrift, hvorom der handles, skal være offentlig. Naar vi lade Ordet „offentlig“ gaae ud, komme vi ind paa et ganske andet Gebeet; thi vi ville da enten komme til at sige Noget, som vi slet ikke behøve at sige, eller Noget, som vi paa ingen mulig Maade bør sige. Den, der i Tale eller Skrift, som ikke er offentlig, virker for at fremkalde fjendtlige Forholdsregler fra en fremmed Regjerings Side eller et Oprør, er ganske vist strafbar, men derom behøves ingen Bestemmelse i § 73; thi det følger af de foregaaende Paragrapher, men dersom det er det ærede Medlems Mening, at ogsaa den skal kunne straffes, som i Tale eller Skrift blot udtaler sin Mening om, at han ikke havde Noget imod, at der stede Noget, som vilde kunne være til Skade for den danske Stat, vil en saadan Bestemmelse, saaledes som det ærede Medlem for Randers Amts 1ste Valgkreds (Hage) bemærkede, kunne føre til de allernuheldigste og alleruilideligste Resultater. Ikke blot vilde man i saa Tilfælde kunne frygte for at blive Gjenstand for det utaaleligste Spioneri, men mangen en Yttring, henkastet leifindig, uden at der

virkelig var meent Noget dermed, vilde kunne paadrage den Paagjældende de alvorligste Følger. Jeg er overbevist om, at det, dersom man vedtog en saadan Bestemmelse, vilde have de allersørgeligste Følger for det hele sociale og huuslige Liv hos os, og den Dag, da det danske Folkething vedtog den, tror jeg med Rette i Fremtiden vilde kunne fremhæves som en af de mørkeste Dage, det danske Folkething har havt.

Der er et andet Punkt, med Hensyn til hvilket jeg ligeledes maa bekjende, at jeg har forladt det Standpunkt, hvorpaa jeg i sin Tid som Medlem af Commissionen har stillet mig, medens jeg slutter mig til, hvad der senere er fremkommet i Landstinget, og tilraader ærede Medlemmer at gjøre det Samme. Det er med Hensyn til Ordningen af de Forbrydelser, hvorom der her er Spørgsmaal, og Fastsættelsen af Straffene derfor. Commissionen har i sin Tid foreslaaet ubetinget Livsstraf for de meest fremtrædende Tilfælde af de med eet Ord saakaldte politiske Forbrydelser, medens man i det andet Thing har foreslaaet alternativt Livsstraf og livsvarigt Tugthusarbejde i Consequents med, at man overhovedet i Landstinget ikke noget Sted har villet opstille Livsstraf som udelukkende Straf. Jeg er enig med det ærede Medlem for Holbæk Amts 2den Valgkreds (Tscherning) saavel som med den meget ærede Justitsminister dertil, at Commissionens oprindelige Tanke, den nemlig, at det ikke i Reglen kan anbefales at opstille Tugthusarbejde som alternativ Straf ved Siden af Livsstraf, i sin Almindelighed er rigtig; men deraf følger ikke, at man ikke paa noget Sted skulde føle sig opfordret til at forbinde Strafarbejde, navnlig paa Livstid, som alternativ Straf med Livsstraf. Jeg troer, der er Tilfælde, hvor der er Grund dertil, og det forekommer mig, at hvis der overhovedet er nogen Forbrydelse, hvor der er Anledning til at gjøre det, er det med Hensyn til dem, som vi i dette Dieblik forhandle. Naar jeg udtaler dette som min Mening, er det aldeles ikke, fordi jeg skulde mistkjende, at